

"Have you ever loved somebody?"

1

เป็นครั้งแรกของพวกเขาที่ได้มาแสดงคอนเสิร์ตในต่างประเทศ แต่พวกเขาทำมันได้ดีมาก แฟนเพลงที่นี่ให้การต้อนรับอย่างไม่คาดคิด

ปาร์คจองฮา หัวหน้าวง (Z)ix คิดถึงเรื่องนี้อย่างภาคภูมิใจขณะเดินออกจากลิฟท์เพื่อไปยังห้องพัก เขาเพิ่งจะเล่นน้ำในสระว่ายน้ำสุดหรูของโรงแรมกับเพื่อนอีกสี่คน แต่หัวหน้าวงอย่างเขาต้องสละความสนุกสนานของตัวเองขึ้นมาก่อน เพราะมีอีกหนึ่งสมาชิกที่นอนป่วยอยู่ในห้อง ใช่! มันเป็นหน้าที่ของหัวหน้าวงที่จะต้องมาดูแล

"ฉันทัน...ฉันทัน...ฉันทัน...ปาร์คจองฮา เฮอะ!" ชายหนุ่มแค่นหัวเราะและหยิบคีย์การ์ดออกมาเพื่อรูดผ่านเข้าไปในห้อง

ทันทีที่ประตูห้องเปิดออก อากาศเย็นๆ ของเครื่องปรับอากาศในห้องก็กระทบผิวกายที่เปียกหมาดๆ ของจองฮา เขารีบปิดประตูและมองรอบข้างด้วยความสงสัยว่าทำไมไฟเปิดแค่ดวงเดียว

ซ่า~

เสียงน้ำกระเซ็นจากในห้องน้ำทำให้เขาเลิกคิ้วสูง สงสัยเพื่อนคงจะอาบน้ำอยู่ จองฮาละความสนใจจากคนในห้องน้ำและเตรียมควานหาเสื้อมา

ใส่เพื่อช่วยบรรเทาความหนาวเย็นของตัวเอง เขาเดินผ่านกองกระเป๋าดูหาของที่วางอยู่ไม่เป็นระเบียบ ทั้งที่ห้องพักก็ออกจะใหญ่โตแท้ๆ ทำไมพวกเขาถึงได้ทำให้มันแคบลงได้ขนาดนั้น

"แฮยอง! นายรีบอาบน้ำเลยนะ เดี่ยวฉันต้องอาบต่อจากนาย พี่จูยอนบอกว่าเดี๋ยวจะมาอึดเทปรายการ ห้องนี้ยังไม่ได้จัดให้เป็นระเบียบกันเลย" จองฮาบ่นตามประสาคนอายุมากที่สุด เขาเหลือบไปเห็นเสื้อยืดสีขาวของแฮยองที่วางพาดอยู่บนเก้าอี้

"ฉันเอาเสื้อนายมาใส่ก่อนนะแฮยอง" เขาตะโกนอีกครั้งและ...

"อืมมม" มีเสียงตอบ...

"หืม?" จองฮาที่กำลังถือเสื้อยืดสีขาวอยู่ในมือเลิกคิ้วและหันไปมองทางซ้ายมือซึ่งเป็นเตียงนอนขนาดคิงไซส์ที่เขาใช้พักผ่อนเมื่อคืน

"แฮยอง..." จองฮาหลงหยิ่งเชิงเรียกออกไปเบาๆ อีกครั้ง คนได้ผ้าห่มขยับยุกยิกไปมาและส่งเสียงครางแสดงถึงการมีตัวตน

"อ้อ"

"เฮ้ย!" จองฮาอุทานอย่างลึมตัว ถ้าลีแฮยองอยู่ใต้ผ้าห่มแล้ว...ลีแฮยองในห้องนี้นั้นมันใครกันล่ะ

แกร๊ก~

ยังไม่ทันที่จะได้คำตอบใดๆ จากคนบนเตียง ประตูห้องน้ำสีขาวก็ค่อยๆ เปิดออก

นัยน์ตาสีน้ำตาลคมเข้มคู่นั้นเหลือบมองมายังเขา

"เธอ...?!" มันเป็นเรื่องน่าตกใจในรอบหนึ่งปีของปาร์คจองฮา ผู้หญิงสวยคนนี้เข้ามาอยู่ในห้องของพวกเขาได้อย่างไร

หญิงสาวคนนั้นเดินออกมาจากห้องน้ำ ในมือถือผ้าเช็ดตัวสีขาว เธอค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้เขาอย่างช้าๆ จนมาหยุดอยู่ตรงหน้า...

"ขอทางหน่อย" เสียงหวานที่ตั้งออกจากปากและสำเนียงเกาหลีชัดถ้อยชัดคำทำให้ปาร์คจองฮายอมหลบทางให้แต่โดยดี เขามองตามร่างบางที่เดินผ่านไปด้วยความมึนงงเหมือนคนไม่ได้สติ

"อะ...เธอเป็นใคร" คำถามที่ตั้งออกจากปากจองฮาส่งผลให้เธอคนนั้น

ที่กำลังหิวผอมอยู่หันมามองและยิ้ม...ยิ้มแบบที่เรียกว่าเจ้าเล่ห์อย่างร้ายกาจ

"ถามเขาสี" หญิงสาวที่นี้ไปทางสีแสดของที่นั่งนอนอยู่บนเตียง จองฮามองตามคนบนเตียงที่ยังหายใจสพมาเสมออย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

"โอ๊ย...ใครเปิดไฟ ไม่เห็นหรือไงคนนอนอยู่" เจ้าคนนอนอุตุในผ้าห่มบ่นแล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา จองฮาได้แต่มองสลั้บระหว่างคนทั้งสองไปมาอย่างทำอะไรไม่ถูก ผู้หญิงคนนี้กับแสดของ...!?

"ปิดไฟหน่อยเช! คนจะนอน" เจ้าตัวดียังบ่นไม่เลิกแล้วเงยไป สีแสดของค่อยๆ โผล่หัวขึ้นมาจากผ้าห่มและมองไปที่ข้างเตียง

"เฮ้ย!" เขาอุทานเสียงดังแล้วมองผู้หญิงปริศนาที่กำลังเก็บของที่ข้างหัวเตียงเขาอย่างงงๆ

"ที่จองฮา ดันบอกแล้วไซ้มีัยไม่ให้พาผู้หญิงเข้ามาในห้อง" แสดของหันไปว่าหัวหน้าวงที่กลายเป็นแพะรับบาปที่ตัวเองไม่ได้ก่อ

"เอ่อ..." แพะผู้หล่อเหลาได้แต่มองตาปริบๆ อย่างพยายามหาคำอธิบาย

"โอ๊ยๆๆ ถ้าผู้จัดการรู้เข้าคงบ่นกันหุและแน่เลย" แสดของลุกขึ้นมาขยี้หัวยู่ยู่ของตัวเองแล้วบ่น

"แสดของ คิดดีๆ ผู้หญิงคนนี้..." หัวหน้าปาร์คพูดเนิบๆ ซ้ำๆ เหมือนพยายามให้เวลาเพื่อนที่เพิ่งตื่นเรียกสติตัวเอง คนบนเตียงหันมามองเขาด้วยสายตาเบลอๆ พยายามปรับตาตัวเองให้เข้ากับแสงสว่างในห้อง

"ไปเอามาจากไหนเนี่ย" แสดของชี้ไปทางผู้หญิงคนนั้นแล้วหันมาถามจองฮา

"แสดของ คิดดีๆ" สีหน้าของปาร์คจองฮาทำให้แสดของรู้สึกเสียวสันหลังแปลกๆ ทำหน้าเหมือนกับเขาไปทำความผิดอะไรไว้อย่างนั้นแหละ

"คิก~" เสียงหัวเราะมีเลศนัยของหญิงสาวปริศนาทำให้ทั้งสองหนุ่มหันไปมอง แสดของค่อยๆ เรียกสติของตัวเองกลับคืนมา

เขามองหัวหน้าปาร์ค...

เขามองผู้หญิงปริศนา...

เขามองตัวเองที่เปลือยเปล่าอยู่บนเตียง...

"อย่าบอกนะว่าเธอกับฉัน..." แสดของทำท่าผวาเบิกตากว้าง มือข้างขวา

ที่กำลังเข้าไปที่เธอคนนั้นลั่นอย่างบอกไม่ถูก

"อือฮี้ ไซ่แล้ว" แคมคำตอบจากปากของเธอทำเอาเขาอยากจะหลับแล้ว ตื่นขึ้นมาอีกรอบเพื่อบอกกับตัวเองว่าเป็นเพียงความฝัน แต่...ความหนาวเย็นจากเครื่องปรับอากาศในห้อง และการที่ผิวหนังของเขาสัมผัสกับผ้าห่มอุ่นๆ นี่บ่งบอกได้ว่า...นี่ไม่ใช่ฝัน

"ม่ายน้ำ!!!" แสยองแหกปากลั่น ทำให้อีกหนึ่งคนที่ยืนอยู่อีกฝั่งกระโจนเข้ามาตะปบปิดปากไว้แน่น

"อยากให้ผู้จัดการขึ้นมาหรือไง" จองฮาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหวาดระแวง

(Z)ix ศิลปินกลุ่มที่รวมบรรดาเด็กหนุ่มหน้าตาดีบวกกับมีพลังเสียงและความสามารถรอบตัวมารวมกัน ก่อตั้งขึ้นภายใต้ร่มโบของสังกัด Leaf Entertainment ที่จึกหัวใช้ศิลปินเชียงใหม่

"เธอเป็นใครกันแน่" จองฮาเงยหน้าขึ้นถามหญิงสาวที่ตอนนี้ทำท่าไม่รู้ร้อนรู้หนาวก้มลงหยิบหนังสือในกระเป๋าตัวเอง แล้วรวบผมยาวเป็นลอนอ่อนๆ ขึ้น เผยให้เห็นต้นคอขาวมระหงที่ทำให้สายตาของหัวหน้าวงสุดแสบแอบชำเลืองมองโดยไม่รู้ตัว

"พี่จองฮา นี่มันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย" แสยองหันมาถามเพื่อนร่วมวงด้วยสีหน้าที่ยังคงเต็มไปด้วยความสงสัย

"ฉันควรจะถามนายไม่ใช่หรือไง" อีกคนหันมาดูเสียงเข้มแล้วลุกจากสภาพที่นั่งปิดปากเพื่อนไว้ขึ้นมาฮิน

"เธอเป็นใคร" คราวนี้หัวหน้าวงสุดหล่อมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสีหน้ามาดหมายสุดูๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มฉายแววกวาวขึ้นมาทันที ลึกยืมคมกริบเพียงแค่อีมเล็กน้อยที่มักจะปรากฏขึ้นกลับถูกกลืนหายไปด้วยความไม่พอใจ ลักษณะทางกายภาพพร้อมสรรพทุกอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นความสูงร้อยแปดสิบสาม ผิวขาวละเอียด และความเรียวของใบหน้าที่ไม่ได้ต่างไปจากผู้หญิงทำให้เขาดูดีมากๆ

"ฉันหรือ..." หญิงสาวทำท่าทางซีตัวเองอย่างไม่รู้ร้อนก่อนจะยิ้มหวานและตอบกลับ

"ถามเขาสิ" เขาที่ถูกโอบยัดตอนนี้กำลังทำหน้าเหวอ แสยองสะดุ้งเล็กน้อย

เมื่อเธอขึ้นมาทางเขาที่ตอนนี้ในความทรงจำไม่มีเธออยู่เลย

"เป็นแฟนเพลงหรือ" จองฮาที่มองแสบองแล้วรู้ว่าคงให้คำตอบไม่ได้แน่ เขาเลยเลือกที่จะถามเธอคนนั้นต่อ

"แฟนเพลง? ฮี ไม่ใช่หรือ" เธอตอบกลับเสียงสูง หัวเราะอย่างมี เลศนัยแล้วเจียบไป จองฮาขมวดคิ้วมองผู้หญิงตรงหน้าที่ไม่มีท่าทีว่าจะรู้หรือ นรู้หนาวแต่อย่างใด ส่วนอีกคนที่สร้างคดีไว้ก็เอาแต่มองผู้หญิงคนนั้นและ พยายามทบทวนความจำ

ให้ตายสิแสบอง แกจำผู้หญิงคนนี้ไม่ได้หรือวะ เขาต่อว่าตัวเองในใจ และระหว่างที่ความเจียบกำลังกลืนกินทั้งห้องเข้าไป

ก็อกๆ

"เฮ้ย! อย่าบอกนะว่าเป็นผู้จัดการ!" จองฮาตาโตเมื่อเสียงเคาะประตู หน้าห้องดังขึ้น อัตราการเต้นของหัวใจชายหนุ่มทั้งสองแรงขึ้นแทบจะพร้อมกัน ถ้าผู้จัดการมาเห็นเรื่องคงไม่จบแค่นี้แน่ หัวหน่าวผู้แสนดีแทบจะวิ่งพล่าน รีบเดินไปหน้าประตูสองที่ตาแมว

"ใครนะ" แสบองตะโกนถามออกไป สายตายังไม่ละจากผู้หญิงปริศนา ด้วยความมระแวง ทำอย่างกับเธอจะกระโจนเข้าหาเขาได้ทุกเมื่ออย่างจั้นแหละ

ผู้หญิงประหลาด ระหว่างคิดไปก็เหลือบมองที่ประตูห้องข้างๆ ที่เชื่อม ติดกัน เห็นจองฮาเดินหน้าเครียดเข้ามาก็แอบตกใจ และคนที่เดินตามมาก็คือ...

"โหยว!" คิมฮยอนจิน ชายหนุ่มผมสีบลอนด์แสบเด่นสะดุดตาหากแต่ 'ไม่ได้ขัดกับใบหน้าสวย...แบบแมนๆ นั้นแม้แต่หน่อย ตากลมโตดูดูเข้มแฝงเสน่ห์ อันล้นเหลือ หุ่นเพรียวบางเสียดยิ่งกว่าผู้หญิง บวกกับวิธีการพูดที่ออกแนว จีบปากจิบคอกัดทะเล็มเขาไปทั่วทำให้เขามีบุคลิกที่เอนเอียงไปทางผู้หญิง แม้ว่าข้างในลึกๆ จะเป็นชายเต็มร้อยก็ตาม

"เฮ้ย! ผู้หญิงนี่!" ฮยอนจินสะดุ้งโหยงสะดุดฝีเท้าทำให้อีกคนที่เดินตาม มาหยุดแล้วบ่นเสียงดัง

"พี่อ่า จะหยุดทำไมไม่ยอมบอก" ลีจุนชอก หนุ่มน้อยน่ารักประจำวง เอยขึ้นแล้วลูบจมูกตัวเองที่ชนกับหลังของฮยอนจินบ่อยๆ

'หนุ่มน้อยน่ารัก' แน่นอนคำนี้มันเหมาะกับเจ้าตัวกลมนี้มากที่สุด ตัวอวบ

นิดๆ แต่ไม่ได้อ้วนเบือะบ๊ะ ความอวบนี้กลับยิ่งทำให้จุนซอกดูน่ารักน่าหยิกสุดๆ
นัยน์ตาสีดำกลมโต ผิวขาว หน้าใส แวดตาซุกซนและท่าทางหยุมหยิมเด๊ะแฉะๆ
ตลอดเวลา เพราะไฉ่ความน่ารักของเขานี้แหละที่มีดีใจสาวๆ เอาไว้เสียแน่นอนจน
แทบหายใจไม่ออก เอกลักษณ์เด่นอีกจุดหนึ่งของจุนซอกก็คือ...หลงใหลพิททอง!

"ผู้หญิงๆ นี่พวกนายพาผู้หญิงเข้ามาในห้องหรือ" ฮยอนจินไม่สน
คนที่อยู่ข้างหลัง สายตาคมกริบของเขาเอาแต่จับจ้องไปยังผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่ไม่สมควรจะเข้ามาอยู่ในห้อง ณ เวลานั้น

"นั่นแหละคือปัญหา" จองฮาพูดน้ำเสียงเหนียวใจ ส่วนจุนซอกเองก็เพิ่ง
จะเหลือบเห็นผู้หญิงในห้อง เขาจึงรีบเอาผ้าเช็ดตัวปกปิดร่างกายของตัวเองที่
เปลือยท่อนบนไว้เพราะเพิ่งขึ้นมาจากสระน้ำ

"อะ...ผู้หญิง"

เสียงของจุนซอกเบาและสั้นน้อยๆ หลังจากประเเมนทางสายตาของ
ฮยอนจินแล้ว แสยองคือผู้ต้องสงสัย เพราะเขากำลังอยู่ในที่ที่ควรอยู่...กับ
คนที่ไม่ควรอยู่...ในสภาพที่ไม่ควรเป็น ฝ่ายผู้ต้องสงสัยตอนนี้กำลังมองเพื่อน
ร่วมวงทั้งสามที่ต่างก็ส่งสายตาเต็มไปด้วยคำถามมาทางเขา ส่วนหญิงสาว
คนนั้นก็ทำสีหน้าเรียบเฉย ยืนกอดอกมองหน้าผู้ชายบนเตียงนั่งเช่นกัน

"เฮ้ยๆ มองฉันแบบนี้ไม่ได้นะ ฉันไม่รู้เรื่อง" จำเลยทางสายตาโบกมือ
ไปมามองหน้าเพื่อนอย่างขอความช่วยเหลือและ...ไม่กล้าที่จะหันไปสบตากับ
ผู้หญิงอีกคนที่ 'ดูเหมือนว่า' จะเป็นผู้เสียหายในกรณีนี้

"ฉันไม่รู้เรื่องจริงๆ นะ" แสยองปฏิเสธเสียงอ่อย เพราะในใจเขาเองก็
ไม่สามารถบอกได้ว่า 'เขาทำ' หรือ 'ไม่ได้ทำ' แต่คนที่อาจจะ 'ถูกทำ' กลับทำ
สีหน้าเฉยนิ่งไม่ยอมมาให้คำตอบใดๆ

"อธิบายมาเดี๋ยวนี้เลยแสยอง" ฮยอนจินคาดคั้นทั้งทางสายตาและคำพูด
ส่งผลให้คนถูกคาดคั้นอ้าปากพะงาบๆ แก้วต้ออกมาไม่เป็นเสียง

"อะ...อะ...ฉันเปล่านะ" จุนซอกเองก็มองแสยองด้วยสายตาก็ไม่เชื่อ
แม้ในใจเขาจะคิดว่าแสยองที่เขารู้จักมาหลายปีจะไม่ใช่คนแบบนั้นก็ตามที่
แต่สถานการณ์มันบอกอยู่เห็นๆ นี่

"ฉัน..." ชายหนุ่มนิ่งเงียบ พยายามหาคำตอบให้กับตัวเองและคน

รอบข้างแต่...มันไม่ง่ายเลย เขาทำอะไรไม่ได้เลย จำหน้าผู้หญิงตรงหน้าไม่ได้ ด้วยซ้ำ เขามาอยู่บนนี้...ในสภาพนี้...ได้ยังไงกัน

"ฉัน...ทำอะไรไม่ได้เลย" แสยของพุดออกมาในที่สุดหลังจากเงยบไปหลาย วินาที จองฮาเงยหน้ามองไฟบนห้องที่ตอนนี้กำลังทอแสงสว่างให้เขาเห็น ทุกสิ่ง แต่กลับไม่สามารถมองหาความจริงในตอนนี้ได้เลย

ตอนนี้เป้าสายตาของฮยอนจินเปลี่ยนจากแสยของมาเป็นผู้หญิงปริศนา เขาเริ่มไล่สายตาสำรวจ

อืม...สวยดี

นั่นเป็นเพียงความคิดแรกในหัวหลังจากมองหน้าเธอเพียงแค่อันเดียววินาที เขาเริ่มสังเกตเห็นเธอที่ละจุด ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อไม่ได้ทำอะไรเพิ่ม ผมยาว สีน้ำตาลเข้มตัดเป็นลอนอ่อนๆ ถูกมัดปลายลวกๆ ด้วยหนังยางเส้นหนา ปอยผม ตกหล่นมาล้อมกรอบใบหน้ารูปหัวใจ ผิวขาวเนียนเรียบ นัยน์ตาสีเดียวกับ เส้นผมแข็งกร้าวน้อยๆ แต่ก็แฝงไปด้วยเสน่ห์ประหลาดที่น่าเข้าไปลึ้มลอง

คนเกาหลีแน่ๆ ฮยอนจินลงความเห็นกับตัวเอง ผู้หญิงตรงหน้านี้ต้อง เป็นคนเกาหลีแน่ๆ ทั้งท่าทางบวกกับรูปร่างหน้าตา สัณฐานตาญาณบางอย่างมัน บอกเขา

"พี่อ่า..." จุนซอกผู้ซึ่งเกรงใจสะกิดไหล่ฮยอนจินเบาๆ เนื่องจากเห็นว่าเขา จ้องสำรวจผู้หญิงคนนั้นอย่างออกนอกหน้าเกินไป

"พี่จองฮา ฉันไม่ได้ทำจริงๆ นะ" เมื่อสายตาแว่วอนใช้กับฮยอนจิน ไม่ได้ผลและจุนซอกก็เบือนหน้าหนีไปแล้ว เหลือแต่หัวหน้าวงและรุมเมท คนสนิทของเขาเท่านั้นในตอนนี้

"แสยของ" จองฮาพึมพำออกมา พยายามคิดหาทางออกหัวแทบแตก แล้วอึ้งๆ

ปุป!

เสียงโทรศัพท์เครื่องบางหล่นลงบนเตียงหนานุ่มตรงปลายเท้าของ แสยของและตรงหน้าจองฮา คนที่โยนก็คือคนที่จะทำให้คำตอบทั้งหมดนี้ได้... ผู้หญิงคนนั้น

จองฮารีบคว้ามันขึ้นมาและมองภาพที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ แสยของ

แฮยอง แฮยอง และก็แฮยอง!! เจ้าตัวที่ถูกถ่ายตอนนี่มองหน้าจงฮาที่กำลังจ้องมองโทรศัพท์ด้วยนัยน์ตาตื่นตระหนก ฮยอนจินก็เขยิบเข้ามามองภาพในโทรศัพท์นั่นพร้อมกับจงฮา ส่วนจุนชอกเองก็พยายามหาทางแทรก แต่ฮยอนจินตัวดีกลับยื่นขวางทำให้เขาได้แต่มองตาละห้อยเท่านั้น

ในโทรศัพท์มือถือมีแต่ภาพของแฮยองที่...อยู่บนเตียงในสภาพ... เปลือยท่อนบน เพราะส่วนล่างถูกบังไว้ด้วยผ้าห่มสีขาวผืนหนา แต่นั่นมันก็เรทมากพอที่จะเป็นภาพที่ 'ไม่เหมาะสม' ของศิลปิน จงฮากดได้ภาพมาสิบกว่าภาพ แล้วก็มาซังก์เอาภาพที่สิบสี่ เป็นภาพที่แฮยองถ่ายคู่กับผู้หญิงคนนั้น แม้ว่าสภาพของเขาเองจะไม่ได้สติ แต่มันก็ 'ส่อ' ความหมายของภาพได้หลายอย่างเช่นกัน

"เธอต้องการอะไรกันแน่" จงฮาเงยหน้ามองผู้หญิงตรงหน้าพลางกำโทรศัพท์มือถือแน่น

'ผู้หญิงคนนี้น่าเพื่ออะไร ทำไมต้องทำแบบนี้' คำถามของฮยอนจินลอยเด่นขึ้นมาบนใบหน้าที่กำลังขมวดคิ้วเป็นปม

"ฉันเหรอต้องการอะไร" เธอถามกลับเสียงหวานแหลมสูง แล้วคำเฉลยอย่างที่ฮยอนจินคิดก็ปรากฏ เขาเดาถูก เธอเป็นคนเกาหลิจริงๆ เสียด้วยเพราะเธอย้อนกลับมาเป็นภาษาเกาหลีชัดเป๊ะ แฮยองที่เพิ่งได้รับโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นมาอยู่ในมือและเพิ่งเห็นรูปตัวเองก็...ชนลุกวาบ

"ใช่ เธอนั้นแหละต้องการอะไร" เสียงของหัวหน้าวงแจ็งกร้าวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แนสิ นี่เป็นปัญหาใหญ่พอที่จะทำให้วงของพวกเขาถูกยุบเลยนะ ถ้าหากชาวนี้อัฟเฟกออกไป มันจะกลายเป็นอีกหนึ่งข้ออ้างที่ทางต้นสังกัดจะจับพวกเขาแยกออกจากกัน

"ฉันไม่ได้ต้องการอะไรหรอกนะ แค่ถ่ายรูปความทรงจำที่ตัวเองจะไม่ลืมและ...เขาก็จะลืมไม่ลงเช่นกัน" เธอหันไปส่งรอยยิ้มหวานหยาดเยิ้ม แต่นัยน์ตากลับแฝงเลศนัยแปลกๆ ไปทางแฮยองที่ตอนนี้หวาดผวาลัวลี้ผู้หญิงคนนี้อย่างไม่รู้ตัว

"เธอรู้มั๊ยว่าเราเป็นใคร" ฮยอนจินถามออกไปทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้วใจหญิงสาวไม่ตอบ เธอเพียงแค่อ้อมเท่านั้น รอยยิ้มที่บ่งบอกว่าเธอรู้ทุกอย่างดี

ฮยอนจินส่ายหัวไปมาอย่างหาทางออกไม่ได้ จองฮาที่นั่งเงียบ สายตาจ้องเขม็งไปยังผู้หญิงท่าทางไม่หวังดี ส่วนจุนชอกก็ตีหน้าเครียดไม่ได้มองไปที่เธอเพราะ...เขาไม่ชินกับผู้หญิงเท่าไร

"ฉันขอคืนนะ" เธอชะโงกตัวมาคว้าโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับคืนจากมือของแฮยองที่ตอนนี้กำลังตาค้างทำอะไรไม่ถูก

ให้ตาย! ฉันทำอะไรลงไปเนี่ย ความคิดนี้ก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ...เงียบจริงๆ เพราะในห้องไม่มีเสียงอะไรเลย นอกจากเสียงเพลงที่ตั้งแวงมาจากริมสระว่ายนํ้าด้านล่าง ความเงียบม้วนตัวเป็นเกลียวคลื่นสาดซัดทุกคนชวนให้อึดอัด

หญิงสาวเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋าตัวเองแล้วเงยหน้ามาพบกับสายตาของจองฮาที่จ้องมา เธอเองก็จ้องเขากลับอย่างไม่มีท่าทีสะทกสะท้าน แต่ทว่า...สงครามสายตาดังหยุดอยู่เพียงเท่านั้นเพราะ...

"อ่า...หนาวๆ" เสียงบันพึมพำดังขึ้นพร้อมกับเสียงแกร๊กของประตูห้องที่เชื่อมติดกันอีกห้อง ตามมาด้วยไฟห้องที่สว่างพรึบ มันเป็นเสียงของหนึ่งในหนักกร้องลิงก๊งแง๋ๆ

"จุนชอก เสื้อสีดำของฉันตัวนั้นที่ฝากนายแพ็คมา เอมามาเดี๋ยวนี้เลยเร็วๆ" เสียงเร่งของคิมซังฮวา เจ้าของตำแหน่งบุคคลที่มีพลังกำลังมากที่สุด ในวงเดินเข้ามาจากประตูทางเชื่อม

"เป็นอะไร ทำไมหน้าเครียดกันจะ...ผู้หญิงนี่ ว้าว!!" ซังฮวาเบิกตาโตเมื่อเห็นสาวร่างออรชรมายืนในห้องนอน

"ผู้หญิงจริงๆ ด้วย" ซังฮวาแทรกตัวผ่านจุนชอก ฮยอนจิน และจองฮาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแล้วไปยืนตรงหน้าสาวคนนั้นในที่สุด

"เฮ้ยๆ เอมามาจากไหนเนี่ย ฮันแน...ทำอะไรกันไม่บอกฉัน แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับแล้วกัน" จอมพลังเอออออยู่คนเดียว ฮยอนจินที่กำลังจะอ้าปากอธิบายชะงักไปเมื่อเห็นซังฮวาเหลือบไปมองแฮยองที่นอนในสภาพล่อแหลมอยู่บนเตียงแล้วกระตุกเบิกตากว้างก่อนจะเงียบไป

"หวังว่าฉันคงไม่ต้องอธิบายอะไรมาก" ฮยอนจินบันพึมพำเพราะคิดว่าซังฮวาสามารถเข้าใจสถานการณ์ทุกอย่างด้วยตัวเองแล้วแน่ๆ แต่...เปล่าเลย

"ฮันแน...แฮยองแอบหลบมาเพราะงี้นี่เอง นายนี้ร้ายไม่ใช่เล่นนะเนี่ย"

ซึ่งสวายังคงหัวเราะคิกคัก ส่งสายตามีเลศนัยแบบที่สามารถทำให้แฮงของหน้าแดงตึงผ้าห่มขึ้นมาปิดตัวได้อีกรอบ

"บ้ากันไปใหญ่แล้ว" ฮยอนจินตบหน้าผากตัวเองเหมือนจะเป็นลม แล้วฟิงตัวไปด้านหลังที่มีจุนซอกยืนอยู่ ซึ่งสวาที่กำลังแหงแฮงของหันมามองคนที่ทำท่าจะเป็นลมด้วยสายตางงงววก่อนจะเริ่มสะกิดใจ

"ฉันเข้าใจอะไรผิดไปหรือ" จอมพลังถามหน้าตาย เรียกรอยยิ้มจากหญิงสาวคนเดียวในห้องที่รู้สึกขบขันกับการกระทำแบบบ๊อๆ ที่มึๆ ของคนตัวโต

"คือ...จะว่าไงดีล่ะซึ่งสวา..." จุนซอกที่พุงฮยอนจินพยายามจะอธิบายด้วยคำพูด แต่เขากลับไม่อยากจะพูดมันออกมาจากปาก และแล้วหัวหน้าวงที่แสนดีก็จัดการบอทุกอย่างด้วยตัวเอง

"ฉันรู้สึกว่าจะแฮงของของเราจะไปข้องแวะกับผู้หญิงคนนี้ทางกายแล้ววก็... จำอะไรไม่ได้เลย" ลี้นประโยค ซึ่งสวาดูเหมือนจะใช้เวลาในการที่จะดูดีทีละตัวอักษรเข้าไปในหัวก่อนจะค่อยๆ เข้าใจ...ค่อยๆ เข้าใจ

"อะไรนะ!" เขาอุทานเสียงดังลั่น หันไปมองแฮงของที่ มองหญิงสาวปริศนาที่

"จำไว้เลยนะ พี่รังแกฉัน" แฮงของทำปากแบะอย่างน้อยออกน้อยใจ

"ฉันไม่เคยรังแกนายหรือหน้า นายต่างหาก...พี่รังแกตัวเอง" จองฮาเงียบไป เขากำลังเครียด เครียดมากเสียด้วย หากเรื่องพวกนี้หลุดออกไปจะทำยังไงดี แต่ถ้ามันเป็นความลับ...

เขาหยุดความคิดแล้วเหลือบตาขึ้นมองหญิงสาวที่ตอนนี้กำลังยื่นกอดดมองสถานการณ์ทุกอย่างเงียบๆ มันไม่มีหลักประกันนี้ว่าผู้หญิงคนนี้จะไม่เอาเรื่องนี้ไปแพร่พราย ฮยอนจินเริ่มบ่นอะไรสักอย่างกับจุนซอกเป็นเชิงต่อว่าแฮงของ เจ้าตัวได้ยินเลยหันมาเถียงบ้าง จนซึ่งสวาต้องเป็นคนห้ามทัพทั้งที่ปกติแล้วจะเป็นหน้าที่ของจองฮา แต่...หัวหน้าวงตอนนี้กำลังใช้สมองประมวลหลายๆ อย่าง

ถ้าหากเธอออกมาเปิดเผยเรื่องราวเหล่านี้...ก็ทำเป็นไม่รู้เรื่องไปซะจะเป็นอะไรไปแล้ว

แต่...แฮงของทำผิดนะ จะละเลยมันได้ยังไง